

Aducând pe cei dragi la Isus

Charles Leiter

illbehonest.com/romana

Este o mare binecuvântare să fiu aici, cu voi, din nou și să văd lucrarea măreață a lui Dumnezeu. Tot ce face El este măreț, chiar și lucrurile mărunte. Vorbeam în dimineața aceasta despre lucrurile microscopice pe care Dumnezeu le face. Și că acele lucruri sunt de asemenea lucruri mărețe. Și întinderea vastă a Universului și acele așa-numite lucruri mici în inimi și vieți, sunt glorioase.

Să deschidem Biblia la Marcu, capitolul 5. Vom citi, de fapt, mai multe pasaje. Marcu, capitolul 5, începând cu versetul 22.

“Atunci a venit unul din frunțașii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut, frunțașul s-a aruncat la picioarele Lui și I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: ‘Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.’ Isus a plecat împreună cu el. Și după El mergea mult norod și-L îmbulzea.”

Și apoi este scris despre acea femeie cu o scurgere de sânge, care intervine. Apoi, în versetul 35:

“Pe când vorbea El încă, iată că vin niște oameni de la frunțașul sinagogii care-i spun: ‘Fiica ta a murit; pentru ce mai superi pe Învățătorul?’ Dar Isus, fără să țină seamă de cuvintele acestea, a zis frunțașului sinagogii: ‘Nu te teme, crede numai!’ Și n-a îngăduit nimănui să-L însoțească, afară de Petru, Iacov și Ioan, fratele lui Iacov. Au ajuns la casa frunțașului sinagogii. Acolo Isus a văzut o zarvă, și pe unii care plângeau și se tânguiau mult. A intrat înăuntru și le-a zis: ‘Pentru ce faceți atâta zarvă și pentru ce plângeți? Copila n-a murit, ci doarme.’ Ei își băteau joc de El. Atunci, după ce i-a scos afară pe toți, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce-L însoțiseră și a intrat acolo unde zăcea copila. A apucat-o de mână și i-a zis: ‘Talita, cumi’, care tâlmăcit înseamnă: ‘Fetițo, scoală-te îți zic!’ Îndată fetița s-a sculat și a început să umble; căci era de doisprezece ani. Ei au rămas încremeniți. Isus le-a poruncit cu tărie să nu știe nimeni lucrul acesta; și a zis să dea de mâncare fetiței.” (Marcu 5:35-43)

Și Marcu, capitolul 9, versetul 14... Vom citi puțin și de aici. Marcu, capitolul 9, începând cu versetul 14.

“Când au ajuns la ucenici, au văzut mult norod împrejurul lor, și pe cărturari întrebându-se cu ei. De îndată ce a văzut norodul pe Isus, s-a mirat și a alergat la El să I se închine. El i-a întrebat: ‘Despre ce vă întrebați cu ei?’ Și un om din norod I-a răspuns: ‘Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și n-au putut.’ Isus le-a răspuns și le-a zis: ‘O, neam necredincios! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l la Mine.’ L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ și se zvârcolea făcând spumă la gură. Isus a întrebat pe tatăl lui: ‘Câtă vreme este de când îi vine așa?’ ‘Din copilărie’, a răspuns el. ‘Și de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.’ Isus a răspuns: ‘Tu zici: „Dacă poți!”... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!’ Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: ‘Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!’ Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a muștrătat duhul necurat și i-a zis: ‘Duh mut și surd,

îți poruncesc să ieși afară din copilul acesta și să nu mai intri în el.’ Și duhul a ieșit, țipând și scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, așa că mulți ziceau: ‘A murit!’ Dar Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat. Și el s-a sculat în picioare. Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui L-au întrebat deoparte: ‘Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?’ Și El le-a zis: ‘Acest soi de draci nu poate ieși decât prin rugăciune și post.’”(Marcu 9:14-29)

Și apoi în Ioan, capitolul 4; Ioan 4, începând cu versetul 45.

“Când a ajuns în Galileea, a fost primit bine de galileeni, care văzuseră tot ce făcuse la Ierusalim în timpul praznicului; căci fuseseră și ei la praznic. Isus S-a întors deci în Cana din Galileea, unde prefăcuse apa în vin. În Capernaum era un slujbaș împărătesc al cărui fiu era bolnav. Slujbașul acesta a aflat că Isus venise din Iudeea în Galileea, s-a dus la El și L-a rugat să vină și să tămăduiască pe fiul lui care era pe moarte. Isus i-a zis: ‘Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!’ Slujbașul împărătesc I-a zis: ‘Doamne, vino până nu moare micuțul meu.’ ‘Du-te’, i-a zis Isus, ‘fiul tău trăiește.’ Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum. Pe când se cobora el, l-au întâmpinat robii lui și i-au adus vestea că fiul lui trăiește. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: ‘Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.’ Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: ‘Fiul tău trăiește.’ Și a crezut el și toată casa lui. Acesta este iarăși al doilea semn făcut de Isus după ce S-a întors din Iudeea în Galileea.” (Ioan 4:45-54)

Încă un pasaj: Matei, capitolul 15. Matei, capitolul 15, versetul 21.

“Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: ‘Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.’ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: ‘Dă-i drumul, căci strigă după noi.’ Drept răspuns, El a zis: ‘Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.’ Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: ‘Doamne, ajută-mi!’ Drept răspuns, El i-a zis: ‘Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!’ ‘Da, Doamne’, a zis ea, ‘dar și cățeeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.’ Atunci Isus i-a zis: ‘O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se cum voiești.’ Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.” (Matei 15:21-28)

Am citit toate aceste pasaje pentru că au ceva în comun. Și anume: toate vorbesc despre părinți care își aduc copiii la Domnul. Și noi avem, sunt sigur, astăzi, cu noi, niște părinți care au copii ce trebuie aduși la Domnul. Și mai sunt câțiva părinți care urmează să aibă copii, unii copii sunt deja pe drum, dar nu s-au născut încă. Este un subiect important. Și vreau să discutăm puțin despre acest subiect.

Aș fi putut alege alte versete, care vorbesc în general despre oameni care i-au adus pe cei dragi ai lor la Domnul. Și vreau să privim la cel puțin unul dintre acestea, ca să înțelegi că dacă nu ești părinte, totuși mesajul este și pentru tine. Dar vreau să îi încurajez în special pe părinți cu privire la aducerea copiilor lor la Domnul. Vom privi de asemenea și la aducerea celor dragi, în general, la Domnul. Și vom citi și câteva versete despre acest subiect.

Dar observați în aceste versete, paralelele evidente dintre acele cazuri. În toate cele patru cazuri sunt prezentați părinți care își aduc copiii la Domnul. Și acest lucru ar trebui să fie o încurajare în ea însăși.

Dacă Domnul nu ar fi... gândiți-vă cum ar fi fost dacă Domnul nu ne-ar fi dat exemple în Scriptură despre un părinte care își aduce copilul la Domnul. Ar fi fost descurajant! Ai fi putut trece peste, spunând: “Ei bine, știu că Isus este milos” și așa mai departe. Dar El nu ne-a dat doar exemplul acesta, ci ne-a dat exemplul după exemplu.

Și avem chiar exemple de părinți care își aduceau micuții, chiar copilași, la Domnul Isus. Ucenicii spuneau: “Nu aduceți acei copilași aici. Stăpânul este prea ocupat pentru astfel de lucruri. El are lucruri importante de făcut.” Dar Isus a spus: “Nu. Lăsați pe acești copilași să vină la Mine și nu-i opriți. Aveți concepții greșite despre Împărăție.” Așa că El a primit cu bucurie și i-au adus chiar și copilași.

Gândiți-vă: dacă ai fi o mamă cu un nou-născut și ai putea să aduci acel nou-născut la Isus și El și-ar pune mâinile peste copilăș... mă întreb ce s-a rugat. Pentru că tot ce s-a rugat El, s-a împlinit. Orice binecuvântare a cerut pentru ei, s-a împlinit. Și i-a binecuvântat. Și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat.

Și este un al cincilea pasaj, pe care încă nu l-am citit, aș vrea să îl citesc ca încurajare suplimentară în legătură cu relația părinți-copii.

Deci, avem exemple în Evangheliile despre părinți care își aduc copiii și oameni care îi aduc pe cei dragi la Domnul.

O a doua paralelă ce poate fi observată în aceste cazuri: fiecare era un caz extrem. Ca și cum Dumnezeu vrea să ne încurajeze și ne spune: “Nu Îmi pasă cât de gravă este situația ta, nu Îmi pasă cât de imposibilă este. Eu mă ocup cu a asculta părinții care își aduc copiii la Mine.”

Și dacă doar vă gândiți la aceste cazuri, în două din ele copiii erau demonizați. Starea aceluia băiat era așa de gravă că de multe ori a fost aruncat în foc și în apă pentru a fi distrus. Cu alte cuvinte, de câte ori acest copil era în preajma apei, părinții lui trebuiau să-l supravegheze, de teamă că cel rău îl va ucide. Și aceeași situație când era în preajma focului. Iată deci această familie cu băiatul lor, și spune că se întâmpla de mult timp așa; tatăl spunea că din copilărie. Deci nu era vorba ca familia ta să stea și să se bucure de focul de tabără privind acei cărbuni încinși, pentru că diavolul va încerca să îți arunce băiețelul în acei cărbuni.

Gândiți-vă la presiunea care a fost asupra acelei familii ani de zile. A continuat așa ani de zile. Și a fost o situație imposibilă. Tatăl spunea că deseori se întâmpla: “De câte ori îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țeapăn.” Gândiți-vă: să vezi aceasta o singură dată, dar ei au văzut-o de ani de zile. O situație imposibilă.

Apoi femeia canaanită din Matei 15. Nu putem ști cât de gravă era situația fiicei sale, dar femeia spunea: “Fiica mea este muncită rău de un drac.” Ea nu a spus doar: “Fiica mea e deranjată de cel rău câteodată.” Ci: “este muncită rău de un drac.”

Deci, sunt relatate două cazuri extreme legate de posesiunea demonică.

Apoi sunt aceste două cazuri ale copiilor care sunt pe punctul de a muri.

Ei au venit la Isus și i-au spus: “Fiica mea este pe moarte. Fetița mea este pe moarte.” Nu am mai experimentat asta înainte. Cunosco oameni de pe câmpul de misiune, am citit povestiri, biografii ale unor misionari care au pierdut copil după copil. Imaginați-vă că aici este copilul vostru, care a căpătat o boală; nu ai medicamentele necesare, și te rogi și faci tot ce îți stă în putere pentru a-l ajuta. Și în cele din urmă începi să realizezi: “Fiul meu, băiatul meu va muri. Fiica mea va muri.” Aceasta era situația în care se aflau acești oameni.

De fapt, cu privire la fetiță, în timp ce Isus venea, au spus că ea a murit. Așa de aproape era de moarte când tatăl ei s-a dus, în disperare, la Isus. În cazul la care ne vom gândi în câteva minute, pe care încă nu vi l-am citit, în acel caz, copilul deja murise. Și femeia nu Îl ruga pe Isus să învieze copilul, pentru că nu mai era nicio speranță. Era o situație absolut imposibilă. Deci în fiecare dintre aceste cazuri, există cineva care a adus pe cei dragi, în special

pe copii, la Domnul. În fiecare caz era o situație imposibilă și în fiecare caz Isus are milă pentru ei și îi aude.

Acum, preaiubiților, asta ar trebui să însemne ceva pentru voi. Dacă ai pe cineva drag care este pe drept în disperare, ar trebui să conteze pentru tine că El a avut milă în fiecare caz. O încurajare majoră!

În regulă, acestea sunt paralele evidente sau paralele superficiale între aceste cazuri. Dar aș vrea să aprofundăm și să privim la lucrurile pe care le au în comun aceste situații, sau cel puțin la aspectele evidențiate, astfel încât să fim ajutați de ele.

Deci, mai întâi, în fiecare dintre aceste cazuri, a fost o mijlocire aprigă, rugăminți fierbinți din partea părinților; în toate aceste cazuri. Au fost rugăminți disperate, stăruitoare.

În cazul lui Iair, se spune: “Când L-a văzut, a venit, i-a strâns mâna și a zis: ‘Doamne, sper că poți face ceva pentru copilul meu.’” Așa a fost? “Cum L-a văzut, frunțașul s-a aruncat la picioarele Lui și I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: ‘Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino.’ ‘Fetița mea trage să moară. Vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.’”

În cazul băiatului demonizat, acest om a venit la Isus și i-a spus: ‘Dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.’ Și scrie: “Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: ‘Cred, Doamne! Ajută necredinței mele! Fie-Ți milă de noi.’”

Despre acest slujbaș împărătesc scrie: “A aflat că Isus venise din Iudeea în Galileea, s-a dus la El și L-a rugat să vină și să tămăduiască pe fiul său...” Ei bine, aceasta nu pare prea extrem, cu excepția faptului că a mers la El. A trebuit să meargă pe jos 7 ore ca să ajungă la Isus.

Deci, din nou, această disperare, stăruitoare mijlocire. Un drum de 7 ore pe jos, pentru a-L ruga să vină și să îi vindece fiul, pentru că era pe moarte. Isus începe să vorbească cu el: “Dacă nu vedeți semne și minuni, nu credeți.” Dar pare că slujbașul nu avea timp să vorbească despre asta, El doar a strigat: “Doamne, vino până nu moare micuțul meu.” Era disperat.

Și femeia canaanită... lăsați-mă să vă citesc din nou câteva versete. În versetul 23 scrie: “Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: ‘Dă-i drumul, căci strigă după noi.’ Ea striga către El. Ea a început să strige după El și spunea: ‘Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David.’”

Și, din nou, în versetul 25: “Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: ‘Doamne, ajută-mi!’”

Deci, preaiubiților, trebuie să rugăm pe Domnul cu stăruință pentru copiii noștri și pentru cei dragi ai noștri. Și dacă ești un părinte care ai un copil pierdut, te încurajez să discuți cu un alt părinte, care este dispus să se roage cu tine specific.

A fost un... am menționat acest lucru... ei, de fapt, un alt frate mi-a spus despre această situație. El era pastor în Michigan, cred... mi-a spus că începuseră să fie îngrijorați cu privire la unul dintre fiii lor, și el s-a întâlnit cu un om din biserică, ce avea, de asemenea, un fiu pierdut și ei au început să se roage împreună pentru acești băieți. Și Dumnezeu a intervenit, le-a auzit strigătul. Și când fratele acesta mi-a povestit, am început să mă gândesc: “Oare eu ce fac?”

Vreau să spun că ajungem să ne delăsăm: “Ei, ceva se va întâmpla, până la urmă, prin osmoză.” Dar tu nu știi asta! Și situația este disperată. Așa că am menționat despre acest lucru la întâlnirea de rugăciune: dacă vrea cineva să se roage cu mine. Ei bine, un frate a acceptat, mi-a spus că va face asta. Așa că ne-am întâlnit săptămână după săptămână și nu petreceam prea mult timp la discuții. Ajungeam acolo și ne spuneam că nu suntem acolo să

petrecem ore în șir, ci pentru a aduce aceasta înaintea Domnului din nou.

Și spuneam: “Doamne, suntem aici. Batem. Ai spus că oricine cere primește și cine caută găsește și celui ce bate i se deschide. Doamne, sunt aici din nou. Bat la ușă în seara asta pentru această persoană. Bat, Doamne, suntem aici și batem. Doamne, ne vezi, suntem aici din nou.”

“Suntem aici din nou, săptămâna aceasta” și, preaiubiților, sigur va fi cineva care se va întâlni cu voi și puteți merge înaintea Domnului săptămână după săptămână pentru rugăciune specială pentru cei dragi.

Acum, dați-mi voie să spun din nou că acest mesaj nu este doar pentru părinții cu copii. Vreau, totuși, să încurajez în mod special părinții cu copii. Și Dumnezeu mi-a adus în atenție acest lucru acum câteva săptămâni, pentru a împărtăși acest mesaj aici. Dar e mai mult decât atât. Un exemplu, nu știu dacă trebuie să deschidem acolo, dar vă amintiți exemplul din Luca 5, când acei patru prieteni au adus acel om paralizat la Domnul. Deci, în acest caz, ei erau doar prieteni. Sunt mulți oameni care au greutăți teribile, dar au și ei patru persoane care îi iubesc, care ar putea să îi poarte înaintea Domnului, în rugăciune.

Și vă amintiți de acei patru prieteni, au adus acel om paralizat la Isus. Deci avem, astfel, încă un exemplu.

Deci vreau să vă încurajez: în fiecare din aceste situații au fost rugăminți stăruitoare din partea celor care îl iubeau pe acel om pe care l-au adus la Domnul. Rugăminți stăruitoare.

În al doilea rând, în fiecare din aceste cazuri, au fost perseverenți, au fost aduse cereri în agonie, cu stăruință și răbdare.

Gândiți-vă la fiica lui Iair. Se spune în acel pasaj pe care l-am citit, din Marcu 5, că ei au început să strige... Tatăl a venit la Isus, lucrurile ajunseseră într-o situație de disperare, și el strigă către Domnul, cade la picioarele Lui, rugându-L și spunând: “Fiica mea e pe moarte. Te rog, vino.” Și scrie că Domnul a plecat cu el și o mulțime mare îl urma și îl împulzeau.

Acum, probabil știți ce s-a întâmplat. Acolo era femeia cu acea scurgere de sânge pe care a avușese de 12 ani și probabil se târa prin mulțime pentru a reuși să ajungă. Și, oricum, era slăbită. Și era disperată să ajungă la Isus. Și această femeie vine și se atinge de poala hainei Lui și scrie că El a fost conștient că o putere a ieșit din El. El se întoarce și întreabă: “Cine m-a atins?” “Ucenicii i-au spus: ‘Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te împulzesc, și mai întrebi: ‘Cine m-a atins?’ Dar Isus a răspuns: ‘S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.’” Așa că femeia vine și Îi spune istoria ei...

Acum, gândiți-vă la asta. Noi doar citim acest text, dar realizați ce s-a întâmplat? Acest tată vine la Isus, iar fiica lui e pe moarte. E ca și cum copilul tău se zbate între viață și moarte, realizezi că va muri dacă nu ajungi rapid cu el la Urgență, îl urci rapid în mașină și pleci cât de repede poți, dar te blochezi în trafic. Asta s-a întâmplat aici. Acest om era disperat, iar Isus vorbea cu acea femeie. El ar vrea să alerge, dar nu poate, pentru că erau în mijlocul unei mulțimi.

Și în timp ce au loc toate acestea, vin acele persoane care îi spun: “Nu mai încerca. E prea târziu. Nu-L mai deranja pe Învățătorul. Deja a murit.” A trebuit să stăruiască. Și au fost întârzieri, întârzieri agonizante.

Iar în cazul băiatului demonizat, tatăl l-a adus pe băiat la ucenici... și, apropo, ucenicilor li se dăduse putere să scoată demoni și făcuseră asta de multe ori. Și tatăl vine la ei cu băiatul, iar ei nu pot face nimic.

Gândiți-vă la această situație. Demonul provoacă băiatului o criză chiar sub ochii ucenicilor. Iar Isus nu face nimic. Ci începe să pună întrebări tatălui: “De cât timp îl apucă așa?”

Observați întârzierea?

Acest fruntaș al sinagogii, când Isus începe să vorbească despre necredința oamenilor, acest fruntaș spune: “Doamne, vino până nu moare copilul meu.”

Întârzieri și perseverență.

Și această femeie canaanită, Matei capitolul 15, a fost perseverentă. Vă dați seama că această femeie - și am putea petrece tot acest timp vorbind doar despre această întâmplare - ea începe... O să citesc iarăși câteva versete despre ea. Scrie: “O femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: ‘Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.’ Dar...” - dar ce s-a întâmplat? - “... El nu i-a răspuns niciun cuvânt.”

De multe ori, acesta e punctul în care oamenii se opresc. Vii la Domnul și strigi către El într-o anumită problemă, iar El este tăcut în totalitate.

Dar ea a insistat, a perseverat, dincolo de tăcerea Lui. El a mers mai departe ca și cum nici măcar nu o putea auzi. Ea începuse să strige, așa scrie. Ea striga: ‘Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Ai milă de mine!’ Și ea continuă.

Acum, de ce insistă, dacă deja îi spusese de două, trei ori... Acum, sincer, acolo erau Domnul Isus împreună cu ucenicii Lui, iar ea era acolo, făcând o scenă înaintea tuturor, strigând tare: ‘Ai milă de mine, Fiul lui David!’, dar El nu se întoarce nici măcar să se uite la ea, ci continuă să meargă. E ca și cum ar fi spus: “Cine e gunoiul acela care Mă cheamă?” Cam așa te-ai simți.

Iar ucenicii... Ea a trecut peste tăcerea Domnului, iar apoi a trecut peste descurajarea din partea ucenicilor. În cele din urmă, ei vin la Domnul și Îi spun: “Ea continuă să strige.” Scrie: “Ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: ‘Dă-i drumul, căci strigă după noi.’” Îi obosise. Ea a trecut și peste ucenici.

Deci ea trece peste tăcerea Domnului, apoi trece peste reticența ucenicilor, care ar fi trebuit să o încurajeze spunând “Știi, ai putea să primești ajutor de la Isus.” Ei nu o încurajau, ci o descurajau. Iar apoi, ea trece peste răspunsul Domnului. Pentru că, ce i-a răspuns Domnul? El i-a spus: “Eu am fost trimis pentru oile pierdute ale lui Israel, iar tu nu ești dintre ele.”

Tu ce ai face? I-ai întoarce spatele în acel moment? Adică, mai întâi te ignoră, apoi ucenicii Lui te descurajează. Iar apoi, Isus, când răspunde, spune: “Eu nu am fost trimis altora, în afară de oile pierdute ale lui Israel.”

Dar ea continuă să strige.

Acum, preaiubiților, aici e problema. Oamenii spun: “Ei bine, cum pot ști dacă copilul meu e ales? Cum pot ști dacă această persoană dragă mie e aleasă?” Ei bine, priviți aici. El îi spune direct: “Am fost trimis numai la oile pierdute ale lui Israel.” Aproape ca și cum Domnul Însuși i-ar spune: “Sunt trimis numai la cei aleși, iar tu nu ești unul dintre ei.”

Și ce a făcut femeia? Ea a strigat cu atât mai mult! Cu alte cuvinte, întrebarea este: poți supraviețui cu ideea că cel drag al tău sau copilul tău va merge în iad? Poți trăi știind asta? Poți accepta asta? Sau ești tu hotărât, prin harul Domnului, să continui să bați la ușă, până ce El o va deschide? Aceasta este atitudinea pe care Domnul dorește să o avem.

Tu spui: “Dar dacă ei nu sunt aleși?” Nu îmi pasă dacă sunt sau nu aleși! Dumnezeu este un Dumnezeu

care răspunde rugăciunilor. Iar El ne-a încurajat să mijlocim pentru acea persoană. El e milostiv - “Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu.” (Ezechiel 18:32) El a spus asta! E suficient.

Îi spun: “Doamne, Tu nu ai nicio plăcere când cineva moare, Tu nu dorești moartea celui ce moare. Eu am venit să bat din nou la ușa Ta.” Aceasta este atitudinea femeii siro-feniciene. Ea nu ar fi plecat de acolo. Ea a insistat și a trecut peste răspunsul negativ al Domnului și a trecut peste insultele Lui. El a spus: “Nu e drept să iei pâinea copiilor și să o dai la căței.”

Și ce a făcut ea? A lătrat; practic asta e ceea ce a făcut. A spus: “Așa e, Doamne. Sunt un cățel. Dar chiar și căței primesc firimiturile care cad de pe masa stăpânului.”

Ei bine, în fiecare caz este implicată perseverența. Mijlocirea stăruitoare apare în fiecare caz.

Când te gândești la asta... și repet, dacă nu ai un copil pierdut sau pe cineva drag în acest sens, gândește-te, totuși, la altcineva drag care e pierdut. Poate pentru unii dintre voi, tinerilor, povara este pentru părinții voștri. Gândiți-vă la acei patru prieteni care l-au adus pe acel om la Domnul, acel om paralizat. Au insistat. Trebuie să realizați ce citim în acel pasaj. Scrie că au venit la acea casă și casa era plină.

Deci avem o casă destul de plină aici. Gândiți-vă că toate căile de acces la acea casă erau pline, deci nu puteau nici măcar să ajungă până la ea.

Și acolo era o mulțime în fața ușii, iar ei au sosit cu prietenul lor. Puteau spune: ‘Se pare că nu vom reuși azi, mai bine plecăm acasă. Nu vom ajunge în apropierea lui Isus azi.’ Așa au zis? Ei nu s-au întors înapoi.

Ci s-au urcat pe acoperiș și știți și voi că acele case aveau acoperișuri plate, cu plăci din pământ și trestie și puteai desprinde plăcile. Scrie că l-au coborât prin acoperiș. Noi doar citim și nu ne gândim ce a însemnat acest lucru.

Dar gândiți-vă cum ar fi dacă, în timp ce eu stau aici, cineva ar face o gaură în acoperiș și ar începe să curgă murdărie și paie peste noi și apoi ar apărea cineva coborât cu frânghii prin acoperiș. Asta ar cam distrage atenția unui predicator!

Dar lor nu le-a păsat. Nu le-a păsat cât de mult Îl deranjau pe Domnul. Ei doreau să Îl aducă pe acel prieten la Isus. Înțelegeți? Ei au insistat.

Ei au spus: “Uite, e o mulțime prea mare, nu avem cum să intrăm. Dar vom face o gaură în acoperiș și îl vom coborî pe acolo.” Ei nu s-au oprit! Era o disperare pentru cel drag al lor și ei au perseverat.

Și astfel ajungem la al treilea punct. În fiecare din aceste cazuri, credința e implicată; credința e implicată.

Gândiți-vă la Iair. Isus a auzit ce au vorbit și a spus: “Nu te teme, doar crede.” Vedeți, El accentuează acest aspect. “Doar crede!” Și el spune... nu, de fapt tatăl băiatului demonizat este cel care spune: “Doamne, cred.” Lăsați-mă să citesc asta. Același accent în Marcu 9.

Marcu 9:19, “El le-a răspuns și le-a zis: ‘Oh, neam necredincios! Cât voi mai fi cu voi? Cât vă voi mai suferi?’” Și apoi tatăl spune în versetul 22: ‘Dacă poți face ceva, ai milă de noi și ajută-ne!’ Și Isus spune: ‘Totul este cu putință celui ce crede.’ Afirmatie uimitoare! Toate lucrurile sunt posibile! Și tatăl băiatului strigă, spunând: “Cred, ajută necredinței mele!”

Deci, observați accentul aici? Aproape un final deschis. “Totul este cu putință celui ce crede.”

Puțin mai târziu, în Marcu, El spune: “De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”(Marcu 11:24)

Aceasta este mai presus de noi, nu-i așa? Dar este o accentuare a lui Isus, pentru ca noi să credem.

Fruntașului sinagogii, vă amintiți, El i-a spus: “Dacă nu vedeți semne și minuni, nu credeți.” Este același tip de problemă.

Și după ce băiatul este vindecat... să vă citesc, nu știu pe de rost, dar acel pasaj la care ne-am uitat, din Ioan 4, după ce băiatul e vindecat, spune: “Omul”...de fapt, mai întâi i-a spus: “‘Du-te, fiul tău trăiește.’ Omul acela a crezut cuvintele lui Isus și a plecat.” Deci, a crezut. Apoi, când slujitorii săi îi spun că fiul trăiește: “Tatăl a știut că în acel ceas i-a spus Isus: ‘Fiul tău trăiește.’ și el și toată casa lui au crezut.” Este accentuată, astfel, credința.

Dacă ne gândim la femeia siro-feniciană, lucrurile stau la fel. El i-a spus: “O, femeie, mare îți e credința! Facă-ți-se cum dorești.” Înțelegeți? Se accentuează credința în Dumnezeu.

Acum, nu trebuie să vii la Dumnezeu strângând din ochi, și tot ceea ce trebuie să faci este să Îl crezi. Nu funcționează așa, nu? Noi nu suntem în stare să credem. Dar trebuie să Îl rugăm pe Dumnezeu să lucreze credință în noi, ca să fim capabili să începem să trăim în această realitate.

Tu trebuie să vii la Dumnezeu și să Îi spui: “Doamne, nu știu cum să fac asta, dar vreau să cred, vreau să încep să experimentez ceea ce Tu spui în acele uimitoare promisiuni din Cuvântul Tău.”

Ascultați ce a spus Isus: “Tot ce veți cere în rugăciune, prin credință, veți primi.” (Marcu 11:24) Nu e uimitor? Se repetă mereu îndemnul să ne punem încrederea în El!

Ajungând acolo unde era acel băiat demonizat care era aruncat în apă și în foc, au întâmpinat o situație teribilă. Dar Isus nu a venit la ucenici să le spună: “Oh, înțeleg. E lucru mare să Îl crezi pe Dumnezeu. Este o realizare să Îl crezi pe Dumnezeu.”

Aceasta este atitudinea noastră. Asta gândim. Credem că este un lucru mare să Îl crezi pe Dumnezeu.

Isus s-a apropiat de acei ucenici și le-a spus: „O, neam necredincios și pornit la rău” De ce a spus asta?! Înțelegeți? Trebuie să avem mințile înnoite pentru a realiza că necredința e anormală, e o nelegiuire! Iar credința este starea normală și e de necrezut cât de necredincioși suntem! Acesta e felul de gândire prezentat în Biblie.

În fiecare din cazurile prezentate a fost o mijlocire stăruitoare. În fiecare din aceste cazuri, au perseverat o perioadă lungă. Și în fiecare din aceste cazuri, credință.

Acum o să vă citesc despre un al cincilea caz, despre care nu am citit; poate veți vrea să deschideți și voi la Luca 7. Și citesc asta pentru încurajarea voastră. Luca, capitolul 7, versetul 11.

Luca, capitolul 7, versetul 11: “În ziua următoare, Isus Se ducea într-o cetate numită Nain. Împreună cu El mergeau ucenicii Lui și norod mult. Când S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al mamei lui, care era văduvă; și cu ea erau o mulțime de oameni din cetate. Când Domnul a văzut trupul neînsuflețit, I S-a făcut milă.” Așa spune? “Când Domnul a văzut-o pe EA.” Ea era o văduvă. Soțul ei murise, iar acesta era singurul ei fiu.

“Când Domnul a văzut-o, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: ‘Nu plânge!’ Iar El a venit și s-a atins de coșciug.” Mai degrabă targă, coșciug nu e cuvântul potrivit. Adică nu surprinde obiectul folosit atunci. Ei îl transportau pe o targă.

“El a venit și s-a atins de targă. Cei ce o duceau s-au oprit. El a zis: ‘Tinerelule, scoală-te, îți spun!’ Mortul a șezut în capul oaselor și a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi mamei lui.” L-a dat înapoi mamei lui. “Toți au fost cuprinși de frică, slăveau pe Dumnezeu și ziceau: ‘Un mare proroc S-a ridicat între noi!’ și ‘Dumnezeu a

cercetat pe poporul Său.' Vestea aceasta despre Isus s-a răspândit în toată Iudeea și prin toate împrejurimile." (Luca 7:11-17)

Acum, am citit și acest pasaj pentru că această femeie nu a cerut ajutor, era deja prea târziu să ceară ajutor. Și acest fapt devine chiar mai încurajator, pentru că ni se spune de ce Isus a înviat băiatul. Motivul este că i-a fost milă de ea. Versetul 13: "Când Domnul a văzut-o, I-a fost milă, I-a fost milă de ea."

Și astfel, ajungem la al patrulea punct, și anume: În fiecare din aceste cazuri, Domnul Isus a avut milă, și a avut-o pentru părinți.

Gândiți-vă la asta. Gândiți-vă la Iair, fiica lui a murit, El a spus: "Nu te teme, crede numai." Fiica murise; nu era în agonie. Tatăl ei era în agonie. Și Isus a avut milă de tatăl fetei și i-a spus: "Nu te teme, crede numai."

Și tatăl băiatului demonizat, din Marcu 9:22. "Dacă poți face ceva, ajută-ne!" El nu a spus: "Ai milă de fiul meu", ci a spus: "Ai milă de noi!" La cine se referă acest 'noi'? Da, e inclus și fiul său, dar se referă și la soția sa și la frați. Toți care erau implicați în viața aceluia băiat. "Ai milă de NOI." Și vedeți ce rugăciune: "Ai MILĂ de noi." Compasiune! "Ai milă de noi și ajută-ne!"

Acel fruntaș I-a spus: "Vino, înainte să moară copilul meu." El i-a spus: "E copilul MEU!" El cere milă pentru el însuși.

Cât despre femeia canaanită, vedem un fapt glorios în Matei 15:22. "O femeie canaanită a venit din împrejurimi și a început să strige, spunând: 'Ai milă de fiica mea!'" Nu "Ai milă de MINE, Doamne, Fiul lui David, fiica mea este posedată de demoni!"

Versetul 25: "Ea a venit și I s-a închinat, zicând: 'Doamne, ajută-MĂ!'" 'Ajută-mă pe mine!' Înțelegeți?

Acel copil, acea persoană dragă, acel părinte - nu există niciun motiv pe lumea aceasta pentru care Dumnezeu ar trebui să aibă milă de ei. Ei merită să fie în iad. Dar tu nu vii la Dumnezeu pentru meritele lor. Tu vii ca El să asculte rugăciunea ta. Tu ești copilul Său, El te iubește!

Iar tu vii la El și îi spui: "Doamne, ai milă de MINE! Ai milă de MINE! Fiul meu, fiica mea, mama mea, tatăl meu, sunt stăpâniți de demoni." Compasiune.

Gândiți-vă puțin la văduva din Nain, al cărei fiu L-a înviat Domnul. Ea nu a cerut aceasta, ea nu credea. Tot ceea ce făcea ea era să sufere. Ea era mâhnită, nu făcea altceva. Singurul detaliu menționat în legătură cu motivația Domnului Isus este mila Lui pentru acea femeie. Acesta e singurul detaliu. A văzut lacrimile ei. "Nu plânge."

Cu alte cuvinte, dragilor, avem de-a face cu un Mântuitor milos. Nu avem de-a face cu un Dumnezeu plin de ură și răutăcios, căruia nu îi pasă de poverile și grijile noastre. El este milos și a avut milă de ea. Mișcat de milă!

Acolo era o femeie care nu Îi cerea nimic. Ea era doar o văduvă care își pierduse singurul fiu. Și tot ce făcea era să fie mâhnită, să sufere și să plângă.

Ceea ce facem atunci când venim la Domnul pentru cei dragi este să Îi cerem să aibă milă de noi, în agonia sufletelor noastre, cu privire la ei. Iar El este milos.

Ascultați următoarele. Nu mai deschideți Biblia, doar ascultați.

Matei 9:36: "Văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor."

Matei 14:14: "Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ei, și a vindecat pe cei bolnavi."

Matei 15:32: “Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: ‘Mi-este milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile așteaptă lângă Mine și n-au ce mânca. Nu vreau să le dau drumul flămânzi, ca nu cumva să leșine de foame pe drum.’”

Matei 18:27: “Stăpânul robului aceuia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.”

Matei 20:34: acum exemplele mele sunt doar din Matei. : “Lui Isus I s-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor, și îndată orbii și-au căpătat vederea, și au mers după El.”

Nu a fost... nu a fost o treabă de genul: “Mă întreb dacă Dumnezeu va primi mai multă slavă dacă îi vindec sau nu. Acum, dacă aduce mai multă glorie lui Dumnezeu, cred că îi voi vindeca.” Nu așa s-au petrecut lucrurile. El îi privește și este mișcat de milă pentru ei.

Marcu 1:41: “Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: ‘Da, vreau, fii curățat!’”
Un lepros.

În Luca 10:33: “Dar un samaritean, care era în călătorie, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.”

Și Luca 15:20: “Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.”

Avem de-a face cu un Mântuitor milos și un Dumnezeu milos.

Biblia spune: “Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. El știe din ce suntem făcuți; că suntem țărână... și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște.” (Psalm 103:13-14)

Dumnezeu să ne ajute ca plini de pasiune, perseverenți și plini de credință să mijlocim pentru cei dragi ai noștri, bazându-ne pe faptul că El este milos. El este un Mântuitor milos.

Amin.